

מסורת הש"ס

(א) וַיִּמְנוּת לֹא יוֹשֵׁן יִירוּשָׁי בִּיצֵה פִּיָּה הִי, וְעַיִר דְּבִאֵי פִּיָּה הִי (ובגורס), עֲלִיהָ פִּיָּה הִיא, תַּעֲנִית פִּיָּה הִיִּיב, מִגִּילָה פִּיָּה הִי, וְעַיִר עִירוּבִין כֹּא: סַנְהֶדְרִין פַּח: (ג) יוֹמֵת הִי: תִּיבִי שְׁמִינִי פִּיָּה הִיא, (ד) תִּיבִי שֵׁם פִּיָּה הִיָּה וְהִי, וְעַיִר יִירוּשָׁי פַּסְחוּת פִּיָּה הִיָּט, (ו) לְעֵלֵל טו: פַּסְחִים פִּנָּן: (ז) (לְעֵלֵל טו), (ח) פַּסְחִים פִּנָּ, תִיבִי שֵׁם הִיָּה, (ו) אֲלֵרִיָּה פִלִּין הִיִּיב, עַיִר יִירוּשָׁי יִבְמֹת פִּיָּת הִיא, (ח) עַיִר יִירוּשָׁי חֲגִיגָה פִּיָּה הִיָּה, נִדְרִים סְפִיָּה, (ט) אֲלֵרִיָּה שֵׁם, (י) וִיקְרָא י. יב, (יב) (ט) וְעַיִר בִּינְמֹת עַיִר דִּיהָ כִּפְסָה כְּמֹו יִסּוּב עַיִר, (יג) וְעַיִר יִירוּשָׁי מִחֲמִי שִׁמְקָה קוּשִׁית הִיָּה, וְהַסְמָה שֶׁלָּה קֶסֶם בִּשְׁמֵי טוֹר, וְעַיִר קֶנֶן אֶרֶץ דָּף עַיִר שִׁמְאֵרִי לִישָׁן קוּשִׁיתָם וְעַיִר דְּעִיָּן וְעַיִר

הגהות הב"ח

(א) גב' ורמיהו מפני אניתם שרפרה נלך: (ב) שם מדוע לא נכללה את החטאת שאלה כללי' וניתנת נמקום [תקדוש] נמקום: (ג) תוס' ד"ה ומה מעשר וכו' מומה. י"ב והסוף כ"ה העל' מילול קושא וזו ע"ש ד"ה דפסח דקד ע"כ:

שינויי נוסחאות

[א] מינות אמר להן נמקם [ש"ס]: [א] הא ר' נחמיה הא ר' יהודה [ר'] שמעון דתנאי (ש"ס): [ג] היה להם לשלשון שישפרו (ש"ס): [ד] כרש"י היה להם לאוכלל לעיב: [ה] אכלתם את החטאת (ש"ס): [ו] דמה לפנים אמר כו' כלל' (ש"ס). וד"ה ברש"י, וכללני כפ ע"כ דכ"ה טעמא אטילי נכנס ליהכל ספול. אכל כהמיה' כלפניו, וכו' כפסחים כפ ע"א ועי' שם כ"הש"ס שטמא ע"ו: [ז] תיבת משה למא' ככ"י, וכן לוחא ככ"י כ"י, ועי' יע"כ: [ח] ממנו קודש המזבח לא כל שכן כלל' (ש"ס). ועי"ן כהמיה': [ט] להו להני קראי כלל' (ש"ס): [י] תיבת הן נמקם [בב] צלל' (ש"ס): [יא] צלל' להו [בב] צלל' (ש"ס): [יב] צלל' להו [בב] צלל' (ש"ס): [יג] צלל' להו [בב] צלל' (ש"ס): [יד] וגו' ובאביתו דרבב ואביתוהו כתוב כלל' (ש"ס): [טז] להו [בב] צלל' (ש"ס): [יז] צלל' להו [בב] צלל' (ש"ס): [יח] להו [בב] צלל' (ש"ס): [יט] צלל' להו [בב] צלל' (ש"ס): [כ] צלל' להו [בב] צלל' (ש"ס): [כא] דמה (ש"ס): [כב] צערכם (ש"ס): [כג] שמי' גרים ביתר, וגו' ד"ל דהא ט"ן סירוסו מנו בעלמא דלאומנין [מכמיה' עכו חוקק לדכמיה' יומר וכו'] דהאס הפי' דמכמיה' עכו חוקק לדכמיה' ומה' מעשאו הס עמלם לגבוי מורא, וע"ע חז"ל וצ"ל: [כד] מצינו שררהה (דפוס וצ"ח): [כה] צלל' אלקישיא (צ"ס): [כו] שררהה לידהה אביתו כו' כלל' (ש"ס): [כז] יהודה וד"ק יהודה כו' כלל' (ש"ס): [כח] ודע"א (צ"ס). צ"ס"מ גורא בה"ה, ולקמן נמקום תיבת הג"ה: צעכאגריס, גורס ע"כ הג"ה: [כח] הקדשים כמו באלו הבי' והא דלא כו' כלל' לכו' כס"י. וי"ל כמו צעכ"י נמשון ושעיר שמיי' שהיו קדשי שעה (צ"ס):

ליקוטים

כפני טומאה נשרפה בו, ששאלת הא דקאמר כבודיז על ארבעה דברים מזה גרב ואביתוהו שנכנסו שתיין יין ושלל רחצו ידים ורגליה ומחזורי בגדיה. רבי לוי אומר מפיל היו חסרים וכתובי ביה מיתה, רבי, וקשיא לך שתיין ביה ערין אל הוזהרו, דכתובי בתריין יושב אל מות וכו'. הא לא קשיא מירי דאין מוקדם ומאחר בתורה, אטו כל דיני כהונה ועבודה ומזמין הפוסלין באדם ובהמה ודין טומאת קדשים לא נאמרו קודם שהתחילו בעבודה, הא אמרינן בפרק טבול יום שחטאת של מלואים מפני טומאה נשרפה. אלא דאי שנכתבו בפרשה אמור אל הכהנים ואין מוקדם ומאחר בתורה. וכל פרשיות הצריכות לעבודה נאמרו קודם פרשת מלואים אלא שלא נכתבו על הסדר. ואצ"ע שאומר במדרש למה נסמכה פרשת שתיין יין למיתות בני אהרן משל לרועא שנכנס לבקר את החולה אמר לו אל תאכל סם פלוני שלא תמות כמו שאכלו פלוני. מדרש בעלמא הוא לרדוש מוטבין, דודאי הדבר ידוע שכל הדברים המחללין את העבודה והצרכו לידע קודם עבודה (שמו' דל"ש נלל י"ב פ' כה):

היום הקריבו ה"ק הן היום, הלא עדיין הו' הוא ואלו אסורין בקדשים לאלול עד הערב וצמח ק' אירע זה טומאה בלואם (דע"ל טו). שמוא נכנס דמה לפני ולפניהם. אל הקדש לכפר דיכלל ונפסלה דכמיה (ויקרא יז) וכל חטאת אשר יוכל ממנה וגו' א"ר הוא יוסף עשיתם ששפרתם: שמוא חזין למחציתה. חזן לעורה: יצאת. ומקרא תימא דכ"ה נלל, דלא צלעריך פימיה. אלא זה בעת מנייניה כגישא שמוא נלמא ולא היה פימיה וא"כ הוא יוסף עשיתם ששפרתם, וא"ל פימיה היתה ולא נלמא (פסחים יג. א).

והכמים עשו חיווק לדכריהם יוסר. ממה שעשתה תורה לדכריה:

כי כן לויסי. במנחות י: שמיי כמיי ^ו קמו את המנחה וגו' י: ^ז **צאניות**.

דנדז ואזיהואל: כאשר לויסי. בחטאת דראש חדש שנשרפה כמיי

הן לא הוצא את דמה וגו': **צעסם מעסה**. כשארע להם אניותם

אמר להם שלא ימנעו מאכילת

קדשים היום ששמע מפי הגבורה

שחלוק אניות היום נקדשים משאר

ימים וכשראה שגשרפה אמר להם

אכול תאכלו אותה היה להם ^{טו} לאוכלה

כאשר צייתי אתכם צשעת מעשה:

כאשר לוז ס'. באכילת חזה ושוק

של ^{טז} צבור שקרצו זו זיוס נאמר:

ולא מאלוי אני אומר. לאוכלם צאניות:

מפני אניות נשרפה. לכן נאמר

ותקראנה אותי כאלה ומלינו שהודה

לו משה דכמייז וייטצ צעיניו ואס

מפי הגבורה שמע היתר אניותו לזו

זיוס למה הודה: **מפני אניות**

נשרפה. שלא הותרה להם אניות

לזו זיוס ולית ליה לרצי נחמיה הך

דרשא דצאניותו יאכלוה אלא הכי

קאמר לו ^{יז} כי כן צייתי שאף מנחת

צבור וז שלא מלינו מנחה קריצה

לצבור כיואל זה נאכלת ועל

האניות לא הוצרכ למשה לדרוש ק"ו

ממעשר וכשהזכירו אהרן הודה לו:

מפני טומאה נשרפה. שנגעה

זה טומאה בחטאת של שעיר ראש

חדש שקרצה (להם) זו זיוס שהוקס

המנצן בראש חדש ניסן והוא היה

שמיני למלואים ושלשה שעירים קרצו

זו זיוס שעיר נמשון ושעיר ראש חדש

ושעיר צאל לשעה דכמייז (ויקרא ט)

קחו שעיר עזים לחטאת ושל ראש חדש

נשרפה כדאמרינן לקמן [ע"כ]: היה

להם לשלשטן. דשלשה שעירים קרצו

להם דלקמן: היה להם ^ט (לאוכלם

לערצ. לר' יהודה אע"ג דאמר

אניות לילה דאורייתא מודה הוא

ללואות היום הותרה להן אניות לילה

וכל שכן לר"ש ^{יח} דאף לדורות אינו אלא

מדברי סופרים. ולקמן מפרש טעם

דרכי נחמיה: והלא **פינחס היה**

עמסן. שלא היה אונן. ולקמן [שם] פריך

שפיר קאמרי ליה: **אידי ואידי רבי**

נחמיה. ואית ליה לרצי נחמיה

דהותרה אניות במנחה דכמיי כי כן

צייתי ואפי' הכי צשעיר של ראש

חודש הודה לדכרי אהרן ולא קשיא

מנחה קדשי שמה היה ^{יט} והוראת

שעה היתה זה שמאלל ללואנין אכל

שעיר של ראש חדש קדשי דורות הן

ומשה כשקף טעה כסצור כיון

ששמעתי היתר אניות במנחה הוא

הדין לחטאת ואמר לו אהרן שמוא

דוקא קדשי שעה שמעת והודה לו:

רצי נחמיה. דלמר מפני אניות

נשרפה: היכי ממרן להני קראי.

לדוהת פרשה מאי אמר משה

ומאי אהדריה לענין אניות ומה

היה הקצפון ומה היה הודאה ^כ:

ורבנן. רבי יהודה ורבי שמעון

היכי מתרצי להו לענין טומאה: **שמוא נכנס דמו** ^{כא} לפנים.

מתצובותו אתה למד שכן אמר להם מחטלה ממקדאמר הן לא

הוצא וגו' פימיה: **אמר לו**. אהרן נמשה: **משם הן קקריבו**.

בממיה. וכי בניי שהם הדיוטים שמשו היום והלא עלי הטלת כל

העבודה דכמייז (שם) קרצ אל המזבח ועשה וגו' ואני כהן

גדול אני ומקריב אונן: **כאשר לויסי**. במנחה: **קדשי שעה**. כגון מנחה שחוצת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: **מרייכו**. כעריכם ^{כב}:

שאני מצוה קדשי שמים. להסיח דעמי מהס: אפי' אלה וכאלה. אצלות אירעוני אין אני מצוה כו' והיינו דכמייז כאלה ולא כמייז אלה:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

קא.

והכמים עשו חיווק לדכריהם יותר משל תורה. אין פירושו

יותר ^{כג} משל תורה דעלמא אלא כלומר כממים עשו

חיווק לדכריהם יותר ממה שעשתה תורה לדכריה:

ורמינהי מפני אניות נשרפה ^{כד} נאמר בא"ה. פי' צקוטערס

שהודה ^{כד} לו משה דכמייז וייטצ צעיניו

ואס מפי הגבורה שמע היתר אניות

לזו זיוס למה הודה ומשיי שמואל

דהיאל כרצי נחמיה דלמר מפני

אניות נשרפה ולית ליה לרצי נחמיה

דרשא דצאניותו יאכלוה אלא הכי

אמר להן משה כי כן צייתי שאף

מנחת צבור וז שלא מלינו מנחה

קרצה לצבור כיואל זה נאכלת ועל

האניות לא הוצרכ לו למשה לדרוש

קל וחומר ממעשר וכשהזכירו אהרן

הודה לו כך פירש צקוטערס ולא

מסתבדר ליה לשמואל לשוני דכרשא

אריז ואידי רצי נחמיה כאלן בקדשי

שעה כאן בקדשי דורות ששמע משה

היתר אניות במנחה שהיאל קדשי שעה

והיה סצור כמו כן בחטאת דראש

חדש שהיאל קדשי דורות דאין סצורא

שיהא משה טועה זין קדשי שעה

לקדשי דורות וקשה לשמואל מאי

הוא משני רצי נחמיה מקושיאל ^{כה}

דל' יהודה אס אתה אומר מפני

אניות נשרפה היה לשלשטן שישרפו

ועוד משמע לקמן דיש חילוק לרצי

נחמיה זין קדשי שעה לקדשי דורות

דקאמר אלא לר' נחמיה מאי היום

חוצת היום היינו דורות ונראה לפרש

דסלקא דעמך כאשר צייתי דכמייז

צשעיר דראש חדש לא צעי למימר

כאשר צייתי במנחה מעשו את

החטאת אלא כאשר אני מצוה עכשו

תאכלו צאניותו והיה סצור משה

דכמו שהותר ^{כז} קדשי דורות אניות

לילה הוא הדין זיוס וזין יוס ללילה

היה טועה לכן פריך ורמינהי מפני

אניות נשרפה ואס היתה אניות

לילה מותרת אמאי נשרפה היה להם

לאכול צילה ומשיי הא רצי נחמיה

הא ר' יהודה ^{כז} (הג"ה) שהיאל דלעיל

דהותר אניות לילה ככל הקדשים

לר' יהודה והא דנשרפה שעיר החדש

מפני טומאה אצל רצי נחמיה סצר

אף לילה נאסר בקדשי דורות צשעיר

החדש ולא הותרה אניות אלא

בקדשי שעה אצל משה אמר כאשר

צייתי נחמיה החדש האניות צאניות

אף לילה נאסר בקדשי דורות צשעיר

צייתי בחטאת כמייז דהוי בקדשי דורות

ורצא סציראל ליה כאשר צייתי

למנחה קאי ולא תאטאת וא"ק כאשר

צייתי במנחה מפי הגבורה כך כאשר

מצוה מעצמי בחטאת והשתא ניחא

דלשמואל לא קשיא ליה היה לשלשטן

שישרפו דיש חילוק לרצי נחמיה זין

קדשי שעה לקדשי דורות:

וּמָהּ מעשר הקדָּשׁ בּוֹ. (א) * תימה מה למעשר שכן טעון כסף

זורה דכה"ג פריך צפרק אלו הן הלוקין (מכות דף דף ע' ב')^ז :

דְּאִי ביום קד' וחומר **במעשר**. ט' תימה צילה נמי נימנא קל וחומר

דהא רצי יהודה אית ליה אניות לילה דאורייתא לדורות:

^ז כגון מנחה שחוצת שעה היתה ואינה נוהגת לדורות: **מרייכו**. כעריכם ^{כב}:

שאני מצוה קדשי שמים. להסיח דעמי מהס: אפי' אלה וכאלה. אצלות אירעוני אין אני מצוה כו' והיינו דכמייז כאלה ולא כמייז אלה:

טומאה
אונן ואסורין לאכול בקדשים, דכמיי לא אכלתי כזויי ממנע, ואילו קדשים כק"ו ממעשר (פסחים יג. א). שלא היו יוכלין לאוכלה אטילי לערב, דקסבר אניתם לילה נמי אסור ואטילי נקבר המה, ולפי שלא היו לה אוכלין נשרפה, וכד' יוחנן בן צדוקא דלמר כפסחים (פכ). נגי נעמלא בעלים של פסח אף זה יספק מיד שאין לו אוכלין ואין טעון עיבור זורה (דע"ל טו). לכך נאמר באלה. ותקראנה אותי כאלה. שאני אונן והיאל הייתי אורל קדשים, למשה נטווה לאמר להם קחו את המנחה הנושרת מחש' ה' ואכלתו בלחיות, והיה סצור שאף החטאת תאכל בלחיות במנחה, ואמר לו אהרן שמה לא שמעת אלא במנחה וז שהיאל קדשי שעה ליום שמיי של מלאים נלטויות אותה מנחה, ואף זאי מרדך לכן צשעיר נמשון ושעיר של יום, דכמיי (ויקרא ט) ואל בני ישראל מדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת. שהם קדשי שעה חוצת שעה ליום אשילתן מזהר לאון, אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן

אכל חטאת זו שעיר ר"ה הוא וקדשי דורות הן ואסורין לאון (פסחים טח) מפני טומאה נשרפה. ולא הוצרכ שם אניתם לענין הקריבה, והן